

Interesserer psykologer seg mer for hverandre enn for brukerne?

TEKST

Ingunn Skre
Haldis Hjort

PUBLISERT 27. oktober 2006

Jeg vil fortelle om noe jeg har lagt merke til de siste år med hensyn til hvilke konferanser kliniske psykologer ikke deltar i:

Tidsskrift for psykisk helsearbeid har i flere år arrangert heldags konferanse rundt tiden for en viktig menneskerettighetsdag, dvs. 10. desember, i samarbeid med *Prisen til fremme av ytringsfriheten i psykisk helsevern*. Viktige temaer tas opp, og utdelingen av prisen er alltid spennende og gripende – for to år siden var det psykolog og bruker Arnhild Lauveng som fikk den. Men hvem deltar på seminarene? Ikke psykiatere (unntatt kanskje én), og bare 4–5 psykologer. Det er tre andre grupperinger det er mange av: For det første de som før het pasienter og klienter, men som stadig oftere omtales som *brukere*. For det andre pårørende, og for det tredje fagfolk med høyskoleutdanning i helse- og sosialfag som får stadig mer innflytelse nå når «psykiatrien» er omdøpt til «psykisk helsevern», og psykiatere har mindre formell makt.

I august-september i år gikk en annen konferanse av stabelen på Hamar; «Hvis vi kunne starte på nytt». Det var de samme dagene som psykologkonferansen i Oslo. Sistnevnte var sikkert bra, men jeg er glad for at jeg var på Hamar på kanskje den beste konferansen for meg noensinne. Den første dagen rådet brukernes stemmer, neste dag behandlernes og siste dag handlet om menneskerettigheter i psykisk helsevern (der blant annet psykolog Kjell Underlid talte om fattigdommens psykologi). Det var nærmere 200 deltakere, med én psykiater, 4–5 psykologer og resten de tre andre grupperingene. Konferansen var så flott fordi den var utrolig gjennomarbeidet, den talte til forstand og hjerte, det var kunstneriske sesjoner hver dag og gode øvelser for konferansekropper. Jeg var stolt av Underlid og psykologene i arrangementskomiteen.

Men *hvor går alle våre andre kolleger?* Går de til heller til psykiatrien, til den medisinske modell, til engelskspråklige eksperter og til hverandre, enn til brukerne som man får møte i viktige, andre situasjoner enn i terapirommet? Det er ennå tid til å melde seg på konferansen til *Tidsskrift for psykisk helsearbeid* i år. Det skal handle om hvordan Opptappingsplanen har fungert så langt. Inviterte bidragsytere er blant annet Gaustadklubbens psykiatriutvalg, Helse- og omsorgsdepartementet, SH-dir., Norsk Psykologforening, Mental Helse Norge, pårørendeforeningen, Rådet for psykisk helse

og Stortingets helse- og omsorgskomiteé. Vår kjære forening er altså invitert, og jeg håper å se mange av dere der.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 43, nummer 11, 2006, side

TEKST

Ingunn Skre

Haldis Hjort, Privat praksis/SINTEF Helse, Oslo